

Allt hvad christen har gjort och lidit i
menniskans lif, kallat "Christi Förtjenst".
Men för tillräckandet af Christi Förtjenst
ä Guds fida, fördrade luther ä människans
fida en gammal Anger, bättring och lefvande
Tro. Dicks likväl följade luthers denvid det
vittryckliga villkorat, att Angern, bättrin-
gen och Tran var en verkbar af den
Heliga Andan. Derigenom utspändes
när Ögonrättfärdigheten ifrån försäkring
verket. Men enligt de nyaste apostolen
är icke saken en parol "Lofa" i. v.

1. Menniskan kan icke byta omat
Gud Personligen, emedan han anse
vara uphöjd öfver All smädelse och
allt berömt. Menniskan kan såle-
des icke tilltalas för Majestäts brätt
omat Gud Personlighets. Menniskan
kan icke göra Gud något annat, eller
han kan icke begå någons anstötta
omat Gud. Gud behåfver således icke
förfansas, men menniskan behåfver
förfansas med Gud.

1262. Men emedan Menniskan brutit
omat Lagen, så kan icke Gud lerna
lagbrytaren attnaffad. Gud måtte så
sinn skänning och lagstiftare göra
sin lag gällande och följa Rättvisans
fördringar, icke lerna lagbrytaren
attnaffad. Men då saken äter sig
att betala plikten, så är saken här
dermed. Monne icke Filasafen

här hafva gjort en canclians ifrån
sin egen allsvärda sakhan till Guds-
men. Filasafen själv är så vida uphöjd öf-
ver den gemenska lagen eller pakket, att han
icke bryr sig om lagbrytaren, som katta
smitt på honom. En stor skatstör på
thronen, är så vida uphöjd öfver lagen,
att han icke bryr sig om den gemenska
lagens hufvudlingar eller skatts and: han
kan icke blifva förtärrad på den vetllo-
sa fjell demmel, som skalles af afstjänd
alltså menar Filasafen kan icke Gud
färas af fjell demmel, skallande på
nere på jorden, men på Rättvisans
skull måtte han straffa lagbrytaren.
Monne icke hela denna rättfärdigs
akt, gå ut på att tillfredsställa den
Häga Herrens Angerighet?

1263. Luthers föreställning om Guds Per-
sonliga Egenskaper, var icke öfverens-
stämmande med Filasafens Rättvisans
om samma Häga Herren. Luther kan
de att Syndaren hade brutit omat
Lagen Personligen, icke brutit omat
Lagen. Luthers Ande att Gud var en
stäng men rättvis fader, hvars fina
Rättvisans kunde färas af de ag-
dastiga barmens kär: den föne fruk-
tade Luthers mycket för Guds vrede
som så mycket om talat. Bibelen
men denna föreställning om Guds
Häga Egenskaper, var mer i förnär-
tides, funnit vara mindre påfande.

man får icke tillägna Gudarnes anthers
papathiska videllor. Men säg: all verk-
den, äro icke öfvers vilga och förtänd,
anthropathiska? Men vet man, att
Gud har vilga och förtänd, som dock äro
nemt menfulliga egenskaper? Eller tror
man, att hvar som på dem, att han icke
kunde spelja mellan en öpnad Tader
vred och Tatters hånslor, Penaf. Men kan
Gud ingen Egenskap, som granar omat
munnskrar, Tatterskinna (Sanneta) då
enafte vi öpniktigt thylla, att tilafusen
Gud är ingalunda en Personana maraly
utan enhatt en Personana Mutafysien.

1264. Men som ännu mera förvillas
begreppet är theologernas påstående, att
enhatt den menfulliga naturens i Chri-
sti har lidit, et "divina natura addit pro
tium". Denna lära har fått namnet af
"Religiosis". Då tilafusen fjelt är på Pekk
och hånslor, att han icke har efa-
na nägät manaliskt lidande öfver
sina barn, manaliska fönnedning,
så menar han, att Gud är på samma
fält. Men hvar kunde icke gilla alla-
sufig, ty han tyktet hanna, att Magasen
sjelf har lidit på hanna. Theologen
na hafva öfver befrinat verlden
från Tadermon, eller Magas mon, då
de förtalarna fater på, att icke verk-
den, utan Gud Tader har lagt fynda-
straffet på Saren. Det var således

icke de agudaktiga barnen, som förorda
trude Trälfaren detta lidande. Men thyl-
keten som således icke beskylla för Tader-
mon. Att kunna skall verlden hanna
beskylla på Tadermon, då den icke kan
anklagas på Majstat, bratt?

1265. När theologerna äro på sidan för-
ninga munnskrar, brattliga förvillas
till Magasen, ä andra sidan befrina
Gudarnes från alla anthropathiska
videllor, så har den lutheriska församling
länas befrint bortfuskad och renplattad
till en Gudarnes övrigt pårlit
ning, utat mellan Ennen, parter, af
hvilka dock ingensom har förvillat
den andra. Att, på vida munnskrar
icke kan anklagas på Majstat,
bratt enat Gud Personligen, på begri-
per jag icke, hvar för munnskrar
bekäfer be Gud om förvillat, eller hvar
för en bekäfer hvarje Sändag gö-
na öffentlig afbån uti fyndabekännel-
sen, och detta af en Person, enat hvilka
han i sjelfva verket ingenting kan
brutit. Och Emellan Gud är på något
fält öfver all förvillat och allt
berar, att han icke kan föras af de
agudaktiga barnen, hvar, i hvar enaf
frågat manaliskt lidande öfver
sina barn, manaliska fönnedning,
så vet jag icke, hvar till
det tronar, att Gud har föras med mon-
niskar, och munnskrar förvillas med
Gud. De tyktar på hana vilka Guda

vännes utan försäkring. Om Gud straffar lagbrytaren endast för Rättvisans skull, så vittnar från vidlyftig och Tandisförmåner, som ingenting kan att skapa med hjälpsa flersaker. Men afkunnar claren afvår det brattslige för att upprätthålla lag och rätt i Gith. re. tse. Men nu menniskans verkens i ett sådant förhållande till Giv Ståfjäre, som en vunderfule till sin Regent.
1766. I Luthers tid var ätningens Fader "nars Lofa"; menniskans kunde då antagas, för magesfäth bratt emot Gud försäkring. Den här heter det i Augs. Burgiska bekännelsen: ---
"Ut re concilianet nobis Patrem".
Fadrens vrede skulle blifva; Hans stränga Rättfärdighet skulle tillfrids ställas. Derigenom att Saken blef ett försäkrings äfver för vildens synas. Men vti den fveniska afvensfättningen heter det att Han skulle förlikas af med Gud. Manne ike den. Filasafiska härställningarna om Gud försäkras hafva pretat afvensfättningen ett spratt. Denna mening? Vi hafva ike sett Tyfiska originalen, men vi förmåda blanke, att den latiniska afvensfättningen, som prägnades af Luther och Melancthon på

hället, bör uttrycka den rätta läsarten. Det hörs väl. i början, som skulle den latiniska och fveniska afvensfättningen uttrycka samma förhållande mellan Gud och menniskans.
1767, Men vid Nämnare efter sinars de blifver det en rasanke föras. Vti vad emellan meningarne. Ty den latiniska meningens betydelse: --- "att Han skulle försäkras Fader med af" det vill säga: Han skulle blifva Fader. Han skulle tillåta Fadrens vrede. Detta afvenska flämmer fullkomligt med Lutherens fruktans för Gud vrede. Men det var ike så till förståendes, som skulle Gud Fader hafva varit upprettad emot menniskans, utan det var Guds stränga Rättfärdighet, som skulle tillfrids ställas, det var dagers försäkrande, som skulle bestågas, det var Samvet, Renhet, som skulle lugnas, mildnas, uphöfnas. Det var, om vi få må säga Rättvisans förordningar, som skulle tillfrids ställas, genom Sakens livande. Vi se Filasafien på dem att han ike begriper detta? Att Guds vrede, antagna på rättfärd, så kalladt af Bibel förordningen, är det samma som Guds stränga Rättvisa, Guds förordningar, enligt Allmänna Rättgärder, tillfrids ställas, inman brattlingen har frigifvas; men i det samma

Rättvisa, som Filasofen med rätta tilleg-
nar Gud, innebär en pantan å Guds ^{här}
som, ike kan genom något föfittet
tillintet göras eller bontreföras, och
denna pantan är, att Rättvisan måtte
hafva sin gång, att på brätt skall sig
ja straff, att brattlingens måtte under
gå sitt straff, inkan han på ställas
på fri fot. Denna Rättvisas pantan
kan ingen Filasof, ingen Damasc, in-
gen Hanning eller Kejsare siggja ifrån.
1268. Men att Saker nu nåkade
i misskugg. Stället för brattlingens
det har sin grund i psykiska existens
tial förhållanden och pantan oskellan,
som Filasofen ike tagit med. Veraka
ning rite försäringens lönar, churu kan
atta pander eller rågång, som kan
kallas "försäring med sig själv".
Emellertid är det nu talat af oöfver-
fläende Rättsbegrepp, att, då Rättvisas
pandringas måtte utfyllt göras, hur
an Reformatorerna hade en dem-
kel ahing, och ställningen i öfvan
anförda mening - "ut reconciliarit
Patrem Nobis", är öfverensstämmen-
de med Rättvisas Allmänna lag.
Churu meningen kunnat påtydli-
gas, genom en liten förklaring,
till. "ut iustitid Divina satisfieret",
eller på svenska: "på det att Guds
från Rättvisa skulle blifva til-
fylldt gjord." Och Fadrens vrede

skulle tillag, att han skulle blid kas
vill föleds säga: Särvidt, straffet skulle
tillfälligt ställas: Guds stränga Rättvis-
dighet, pantan skulle utfyllas, Rätt-
visans pandringas ~~och~~ skulle tillfyllt
göras: brättet skulle straffas.
1269. Men för att öfverensstämmen-
den brattlingens, led christus Alltid
ta, "ut reconciliarit Patrem Nobis".
och på detta sätt försona Fadrens
af, öfverensstämmen vrede Rättvi-
sas pandringas - från af på sig själv.
Detta är en öfverensstämmen till
och med, med den naturliga Rättvisas
pandringas, att brattlingens skall
undergå sitt straff, inkan han på
ställas på fri fot. Hade också ike
den, flyktige åklagaren varit på
sträng att påstå riktet på lagbryta-
ren, hade måkända, på skulle man
tycka, Fadren kunnat förbarmas
öfver den angripulle, och pålata ho-
nen hans brätt, rite försäringens af-
fer. Men nu, kunnat kunnat Damasc
kunnat göra, är låta Rättvisas
va sin gång, När den bekanta åkl-
garen påstås riktet på lagbryta-
ren, och säger: straffas du ike lag-
brytare, på är du orättvis. Jag an-
ställer dig på rättvisa, om du
friskänder honom. Nu måtte Do-
maren, som redan af Naturen är
en starkt kunnare, måstigt att

knappa fädrens missgissningar, in på barnen
Allt intill tredje och fjärde led. Det vill säga:
Han är såsom "publikantiel försantlighet", men
ger att handla enligt sitt verkandes Natur,
Rättvett; han kan omöjligt gå för en rätt
vetar, emedan Rättvett är hos honom
en moralisk nödvändighet, och ännu mer
då han har en fiende till åtalare på
han, ^{han} icke riskera sin moraliska reputa-
tion, för brattfärdighet, (hell, utan måsta
lita Rättvett på alla i en gång, Han må-
ste knappa lagbrytarens.

1270. Det var befärdare bevisligt, att
den franska öfversättningen af de Symbo-
liska böckerna (Brockman) icke kan
de bevisas, att Rättvettens fändning
är födare, att de mest publicerats, och
att följakteligen "Guds vrede" icke kan
fyllas på annat sätt än genom ett för-
sändes offer, och således hade kuthes
erfarenhet rätt, då han kände, att Gud be-
rörde försäras med menniskan. Icke
vill hafva de flesta theologer, med en-
dantag af Martinen, påstått att: Gud
icke bekämpar försäras med men-
skan, utan endast menniskan be-
kämpar försäras med Gud. Detta är
en stor fark i dogmatiken, vars
notor icke kannd afkuggas, för
an theologerna blifva ålsta kuthes-
nare, genom en sann väckelse, bättring
och nyfödelse och kuthes försäring.
1271. Biskops Martinen påstår
sin christliga dogmatik: att det

icke blott är menniskan, utan Gud själv
sann skall försäras" etc. pag. 363. 5. 154.
Vi citera denna paragraf ur martinens
småtan vi väl förmodade, att vana kuthes-
natistiska theologer hafva stannat på
trande för martinens och för kuthes.
Ty kuthes är mera fri och graf i sina
uttryck och detta kan den fina egen-
rättfärdigheten icke tala. Men säger
änne en gång den fina Egensrättfär-
digheten, som icke kan försäras af triff
boudens stänkande; Gud kan ju icke
vara vred. Han kan icke vara för-
törnad. Man får icke föreställa sig, att
Gud bli and som en menniska.
Han bekämpar således icke biskops,
men, säga vi ännu en gång: Hvad
gör man af Guds stränga Rättfär-
dighet? Bekämpar icke den tillfids-
stället? Hvad gör man af Samuets
biskops? Kan dess rättfärdighet kun-
ga fylla utan försäring? Hvad gör
man af den förade blatts kuthes?
Kanna Samuets färd i kuthes utan
försäring? Guds dam i Samuets
eller kuthes förbannelse, kan den
borttagas utan försäringens offer?
1272. Genom Filasafens påstå
föreställningens om Guds kuthes Egen-
skaper, har kuthes an försäring
blifvit så bortblandad, att det till
slut blir Gud, som har "retat sina

"Från till vrede" och gjast dem för-
händade genom sina vrede straff
då som genom sina vrede straff
samt den lites sina englas utgjuta i
den förhändade yanden. När
Rationalisterna säga djefuulen till
Rättegångs biträde kunna de lät-
ligen bevisa, att Gud är arättvis, att
Han dömer någon menne-
skhet. Och då blir det väl strä-
ning för, som jag tänka, att bedja
menne-
skan om förtärlighet, för
denna arättvis. Ganska bevisas
med Bibel/jord, att Gud är arätt-
vis om Han inte förtärligheten.
"Arb om någon vore ja blyskig,
"att han, (pömmadligewafvado) skulle
"ner i Helvetet. Ja vare Gud inte alls
"mätig, om Han inte förmäddes
"ga äger honom igen! Se du nu
den gamle Annen, som han
gär sina ~~konst~~ sina Krumbugter.
1274. Ut i kuthens tid, var färd
en "pans lösa", men nu är kvar
den färdan färd eller den färd-
ge Ande en "pans lösa". Det är
bevisat uti Konstens theologi
att någon fönd erant den fä-
lige Ande, som nu mera inte
begås. För detta färd färd
som att färd i färd färd.

När menne-
skan inte kan begå nå-
gon fönd erant Gud fönd erant
bekänt kan inte någon fönd. Han
bekänt erant fönd färd färd
och då är Gud fönd erant, att fönd erant
det fönd färd. Rationalisterna
tycker någon den fönd erant,
att en and handling kan fönd
göras med en gud fönd erant. Am
till ex. en menne-
skan i fönd erant, ja kan han
gud fönd erant fönd erant fönd erant
när att fönd erant i fönd erant
när inte fönd erant fönd erant
är det fönd erant fönd erant, att
denna fönd erant är fönd erant
fönd erant. Men ja fönd erant
David inte fönd erant fönd erant
vid färd fönd erant.

1274. "Satisfactio vicaria" var i ku-
thens tid grundad på verkliga
Enfanten i fönd erant, and erant.
Men Psychologien var ännu den
tiden fönd erant med fönd erant.
De fönd erant fönd erant fönd erant
grip om fönd erant fönd erant
när fönd erant fönd erant. Enne
Reformationerna fönd erant
fönd erant fönd erant fönd erant

förmåga i andliga ting var riketig, så kunde de dock icke begripa ossa-
kan till förnektel, förmånskel, och
viljan af riket. Sjantat, förhållande
till viljan var icke riket, därför
förmådel, ofta sjantat, egenförmåns-
med viljans egenförmåns. Man kan
icke med säkerhet afgöra, hvilket
angen de anfägo innehåfva den
högsta magten i personlighetens
sjöer. Ickel, fättas grund, och på-
i riketig ordning. Sj. Rationalisterna
fatta alltid attas gratis i bakvänd
ordning. Enligt deras moraliska
Förordnings Teori, skulle tillgä-
ga förordningen.

12. 15. Enligt Rationalisternas förefar-
ring och Själs förordningsheter, och
inbunden förhållande, skulle dock
moraliska förordningen taga sin bör-
jan i förnektel, såsom icke ann-
det, som här vara: Inom förnektel
 skulle förordningen afvaga till för-
ståndet, som af det abstrakta vara
reflecterar och fixerar, till riket
till en verklig förbindelse, till en
yligt, som är förbindande för vil-
jan, och sedan viljan förordna
småttill det moraliska, till
ment, inom förnektel, till
ståndet, till skulle viljan, riket

vara realiserad, och viljan, till moral-
senad till en moralisk vilja, och den af
 skulle ett färdigt samvete blifva, en
följd. Den ordning, som Rationalisterna
bestämmer, skulle med den theologiska
terminalajens samma uttryck, på-
da. "Sanctificatio antecedit justifi-
cationem, et sanctitas voluntatis, est
causa justificationis."

12. 16. Men Reformatörernas Ordning
lyder för: Justificatio antecedit
sanctificationem, et meritum Chri-
sti est fundamentum justificationis.

Då Rationalisternas moraliska förord-
ning tager sin början i förnektel
genom viljan, och det som här vara
så tager Reformatörernas mora-
liska förordning, sin början i sam-
vetet genom väckelsen, går af-
ver till sjantat genom syndas-
gens förordning, till den viljan till
viljan, genom affky för synden
och begär eller längtan efter nå-
den. "Hunger och törst efter
rättfärdighet." För Tran hafva
Reform. icke funnit någon be-
stämmd ylaty i personlighetens
sjöer, och de icke kunde
förordna och den Tran objectua

och subjektiva grunder. Men det som
våldlike rättas, att ² af Tran pitter
i Förfärdet, och ³ li viljan, det
är Vana grunder och Snämmas, Chunta
alagerna verkligen inbilla sig, att
den Uplysning, (Ratitia) som pluggas
in i Förfärdet genom Dogmatik,
är den rätta Uplysningen.

1277. Men vi hafva på många Exam-
pel, på ⁴ theologiska Lärarna och ande-
lig ⁵ förståndet ⁶ i hvarnade ⁷ i hvarnade ⁸ i hvarnade
till Ex. Paulus förde sin anmärkning
1/c, Mikadennus, m. fl. att vi ikke
kunna begripa. Kunna kanske man
tvänt småt ⁹ Ruther, egen erfarenhet
kunna tro på ¹⁰ atraliga ting ¹¹ fass
detta till Ex. "att Theologiska Lärarna
och den Hel. Andes Uplysning är
växelsbegrepp." Då det ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ¹²⁵⁶ ¹²⁵⁷ ¹²⁵⁸ ¹²⁵⁹ ¹²⁶⁰ ¹²⁶¹ ¹²⁶² ¹²⁶³ ¹²⁶⁴ ¹²⁶⁵ ¹²⁶⁶ ¹²⁶⁷ ¹²⁶⁸ ¹²⁶⁹ ¹²⁷⁰ ¹²⁷¹ ¹²⁷² ¹²⁷³ ¹²⁷⁴ ¹²⁷⁵ ¹²⁷⁶ ¹²⁷⁷ ¹²⁷⁸ ¹²⁷⁹ ¹²⁸⁰ ¹²⁸¹ ¹²⁸² ¹²⁸³ ¹²⁸⁴ ¹²⁸⁵ ¹²⁸⁶ ¹²⁸⁷ ¹²⁸⁸ ¹²⁸⁹ ¹²⁹⁰ ¹²⁹¹ ¹²⁹² ¹²⁹³ ¹²⁹⁴ ¹²⁹⁵ ¹²⁹⁶ ¹²⁹⁷ ¹²⁹⁸ ¹²⁹⁹ ¹³⁰⁰ ¹³⁰¹ ¹³⁰² ¹³⁰³ ¹³⁰⁴ ¹³⁰⁵ ¹³⁰⁶ ¹³⁰⁷ ¹³⁰⁸ ¹³⁰⁹ ¹³¹⁰ ¹³¹¹ ¹³¹² ¹³¹³ ¹³¹⁴ ¹³¹⁵ ¹³¹⁶ ¹³

nu vara upplysningen (illuminationis). Ifrån
förståndet skulle den moraliska förståelsen
gå till framman till viljan, som öger till
räckelig kraft att göra sig själv god, & det
man realiserar sin frihet, uppmärksam drott
af en moraliska närvarandighet (Egenrätt
härskheten) eller förbindelsen att uppfylla
la för viligt; denna moraliska närvarand
deltighet, hvaraf jaget uppmärksam att reali
sera sin frihet, övarar ornat den inre
kärlekens, "vocatio interna vel specialis,"
sedan nu viljan, som sagt är utspädd en
"moraliska vilja", då följer "justificatio"
som består uti den falska samvetsfri
den; den naturliga människans sam
vete" gillas det gada i våra gonningsar,
och anklagas ike den falska omvärn
de och pånyttfäddet? människans för
hennes förord ungdoms spel.

1280. Alla hennes förna uttöfningsar
äro nu begravne i glömskans plad, och
förlätne? af honom af den hängne mag
ten, det är jag, och förord kan Rationa
liffen Guds representant på Jorden blif
vit "Försonad med sig själv." Är ike
detta mest betydligt, rätt tänkt Herr magi
ster! Försoningens skulle uti denna klä
dens ordning framman efter hjälpsen.
"Sanctificatio est antecedens; justifi
catio est consequens," eller: "sanctificatio
est causa justificationis," eller:

"praepter sanctificationem voluntatis, justifi
ficamur." Men den rätta ordningen lyder
så: "justificatio est antecedens, et sanctifi
catio est consequens," eller: "justificatio est
causa sanctificationis," eller: "justifica
mur, non praepter sanctitatem volunta
tis, sed praepter meritum Christi!"

1281. Denna klädens ordning är en
följd af Själs förmågenheternas inbör
des förhållande, hvilket ike när på
alldeles klart för Reformatorens.
Man kan mycket väl begripa att
om förnuftet är den hängne magten
i Den naturlighetens förhållande på mänskligheten
moraliska pågången taga sin här
jan i förnuftet, det är då idén om
det som här vara, som skall realiseras
i viljan; Men om hjertat är blott
hängne magten i Den naturlighetens
förhållande på mänskligheten den moraliska på
gången taga sin början i hjertat
under form af kämpa, och därför när
måtte det moraliska Elementet
synas sig, till samvetet, till viljan
till förnuftet, och förståndet. Då
framman man ifrån den moraliska
och juridiska försoningen, till
den psykiska, som vi genom Guds
nåd och den helige Andes upplysning
skola försöka öfständiggöra.

H. H. H. Förföringen betraktad, som en ppy-
chiffa Act.

1982. Vi vilja här framställa försoning
därav ur psykiskt synpunkt, med anse-
ning af psykiologiska iakttagelser, gynn-
samt på mest möjliga sätt i det medicinska
syftet. Det är förut nämnt, på flera
ställen i denna afhandling, att barnens
bröte på ett tungt på föräldra- och samve-
ten. Föräldranne måtte mot sin
vilja underkasta sig detta moralis-
ka lidande på barnens synes. På
föräldranne ike på någon klagad
af sina barn, måtte de förstå sig
af Guds vrede och straff. Den gam-
le Israel sade till sina ageraktiga
barn: "I vorden drifvande mina
grä här med jang neder i gäfvu."

"Det har utstått blifvit ett andspråk i mi-
nistrer ty våra många olyckliga Förelämn-
ningar äro till sina ageraktiga barn.
"Det står den första språket: minns
till." Således, äro Förelämnarna barn
till den första språket.

1243. Undersöka vi anslagen, hvar-
före barnens knätt falla på tungt
på föräldrarnas samvård, på fir-
na vi närvarande anläggningen
här till, uti den nära förhållning,
är emellan föräldras och barn. En
det inte rare någon blodsfrämling
emellan dem, på skulde barnens

moraliska förretning icke såna förel-
 örelse, ämne, men blott
 frändskapen gör, att föreläsaren icke
 kunna undvika det moraliska
 lidandet. — Färsta regel: Den psykisk-
 ta förparings lära är alltså denna.
 "Iu flärre frändskap, desto flärre
 Sång" men frändskapen kan vara
 antingen psykiska (blodbandet) eller
moraliska (vänskap), eller sexualfränd
skap, (äktla kärlek). I alla dessa fränd-
 skaps förhållanden uppkommer ett
 moraliskt lidande, hvilket den affekt-
 iva icke kan undvika, då barnet
 förälskas, lyftes, vänners eller makens
 förlor sig i laster och brätt.

1284. Då föräldrarne sammanträdde
 flätning, att de måtte vida på kanner
 brätte. Ja beftas utvårdet uti en stund
 emellan grafianer, hvilka på för
 äldrarne äro kioffkandes. Men
 det kan vara en, på hvilka grafio-
 fians äro på tillfallet kioffkande.
 Vi måtte på så måder skientat
 i uppfatt, emellan moders skientat
 är omare än faders skientat. Ann
 vi på en ställe af oss ett att
 höjst moders brukt enda eller
 yttre kaner blifvit förändrat.
 Ja på modren fang af en kanner
 moraliska förändring emellan
 kennes på så äro blifvit

fränkt genom barnets förredning i
den Allmänna quinianen. Den fram
och vanäna, som kallas barnet,
drabbar Färdbranne.

1285. De flatta färdbranne fränja nu
en enig hämd åt förfäranen. De ut
fand i nateltes och förfäranen för
ar det olyckliga barnet, som inte
kunde vana sig för ännu. När färd
känder uti förfäranen, måtte
det olyckliga barnet blifva för
"Barra rätt förkylt", det skall dödas
bort ur huset, och göras afplätt. För
äldrarnes vrede faller denna tyngre
äfror den förfäranen, som förfäranen
känner till det nedriga färdet. Vane
kan en Grefve eller prins, så skulle fram
men vara minde

1286. Här se vi nu en verklig af ambis
tiansen. Ut i ett moders hjerta, kvarett
ambitionsen är, som fram, det finns
nen ingen nåd, äfror om det olyck
liga barnet ägnade sitt bratt. Här
skall det olyckliga barnet då finns
nåd, när självas moders hjerta, som
är det ännu, det krigat och det
kännetes krigat på färdens, blif
ver tillförlit för alla det ängstfulla
barnet, fuktas och taras. Ambitions
nen, denna infernaliske passion

är mäktig att utrata alla ädla kän
slor: den skall förfäranen det ännu
moders hjerta till ett tiger hjerta. Va
re den himmelske färdens bekann
skap af ambitionen, så skulle ingen
nåd vara att krigas eller hänta.
1287. Men Gud väse prisad och ännu
evinnerligen! Hans ord bekräftar der
uti att när under kraften de
förfäranen, så det förfäranen
barnet ännu. När de ägnade kriga
barnet inte kriga krig, att fram
äfror för förfäranen, så skulle fram
paris själv fram på deras
vägar. Han måtte till förfäranen
och bekräftar på deras fram. Han
måtte tala, att hans ängst, pinda
färdens fram om midt i anstigt
färdens fram, så att nåda sina förfäranen
vannas vingar. "Här se vi fram
vingar." Men fram fram blif den
grymnat af alla vildhet, när
den infernaliske passionen
dåfror moders fram, som är
den ädla af alla naturliga
fram. Då finns ingen nåd i
moders hjerta. O! förfäranen
1288. Mångt färd och moders

Kvatten sig i lifsfara, på att råta sinafmån,
Medan de ännu äro afkylliga, men
på en fråga, om en fader eller mo-
der, kan bekräfta sig på agudaktiga
hvar, på tydfuas, hvar och en. Men
då, som berättas på räddningsföretag,
änkade hvar och en på sin egen.
Ja, men att de flesta på räddningsföretag
de afkylliga hvar och en tydfuas
den samt ifrån hvar. Men David
var beredd, att gå till dösen på en
fader- och moderföretag. Han på
en hvarföretag som ännu den
Anderssonen, då: Men hade gerna
velat gå till dösen på detta hvarföretag
Men på en: om den ännu den
Anderssonen dag: på en hvarföretag hvar: Men
blef enigt på en hvar på en hvar och en
hvar: Men hvilken hvarföretag fader går
nu och går det efter?

alla Stadsnärbande. Ty den Ariga rättas
fanns dag, parbrar knapp öfver kvar
och en, fann illa gäs, om inte fann
ärges, klättring, missfälske och förpöing
frammer dorellant.